

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku J. C.
przy uczestnictwie Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca J. C. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 marca 2018 r. naruszenie art. 13 § 2, art. 217 § 1, art. 227, 328 § 2, art. 366, 391 § 1 i art. 523 k.p.c., art. 65, 123 § 1 pkt 1, art. 172 § 2, 175, art. 353¹ k.c. oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności - w różnych układach i powiązaniach.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.):

- czy w porządku prawnym obowiązującym w roku 1968 r. można było uzyskać zameldowanie na pobyt stały w W. na podstawie samego zgłoszenia zamieszkania, czy też należało wykazać przy zgłoszeniu tytuł do nieruchomości i czy taki tytuł mogła stanowić nieformalna umowa nabycia nieruchomości z 1963 r. bądź czy podstawę zameldowania w tym czasie mogła stanowić umowa dzierżawy i czy na podstawie jednej z wymienionych umów jej strona mogła uzyskać zameldowanie na pobyt stały,

- czy zaświadczenie o zameldowaniu na pobyt stały w rozumieniu 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności uzyskane w dniu 30.05.1968 r. przez poprzednika wnioskodawcy mogło spowodować zmianę charakteru posiadania z zależnego na samoistne, w szczególności biorąc pod uwagę ustalenia Sądu, iż poprzednik nabył w 1963 r. na podstawie nieformalnej umowy nieruchomość wraz z budynkiem na nim posadowionym, a umowa dzierżawy obejmowała oddanie w dzierżawę nieruchomości niezabudowanej żadnym budynkiem?

Wnioskodawca powołał się także na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na to, że:

- przerwanie biegu terminu zasiedzenia może nastąpić tylko przez czynność osoby uprawnionej do władania nieruchomością, a nie przez czynność jakiegokolwiek zainteresowanego przerwaniem biegu, w szczególności - innego posiadacza albo współposiadacza, którego władztwo może prowadzić do nabycia własności rzeczy wskutek zasiedzenia;

- w sprawie dokonano błędnej wykładni oświadczeń woli w zakresie przedłużania umowy dzierżawy i w konsekwencji błędnego ustalenia, że umowa ta obowiązywała do końca 1983 r.;

- nie można stosować art. 366 k.p.c. względem wnioskodawcy, ponieważ w sprawie XVI Ns (...) wniosek ówczesnego uczestnika o zasiedzenie udziału po M. W. nie został rozpoznany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Przedstawione przez skarżącego pytania pozbawione są cech pozwalających na uznanie ich za zawierające zagadnienia prawne w przyjętym rozumieniu. Formułując te zagadnienia skarżący nie wykazał jakichkolwiek konkretnych wątpliwości interpretacyjnych, które mogłyby się rodzić na ich tle. Argumentacja ograniczyła się jedynie do kazuistycznego przedstawienia problemów wyłaniających się w toku dotychczasowego postępowania. Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem mający charakter nowy i rzeczywisty, w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, ale i innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Ubocznie należy wskazać, że sam fakt zameldowania jest czynnością o charakterze administracyjnym, która w żadnej mierze nie przesądza o samoistności posiadania. Jest to okoliczność, która powinna podlegać analizie łącznie z wszystkimi faktami, które stanowią podstawę oceny prawnej charakteru posiadania nieruchomości.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Okoliczności przytoczone we wniosku powołującym się na rozpatrywaną przesłankę powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw